

קורבנות ותיקון רגשי

אחרי המעשים נמשכים הלבבות

1. עשייה רגשית תודעתית

רבי יוסי ברבי חנינא אמר תפלות אבות תקנום רבי יהושע בן לוי אמר תפלות כנגד תמידין תקנום (ברכות כו, ב)

2. שגרה והתרוקנות

רַבּוֹ שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אִף הַמְדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ מִלַּעֲשׂוֹת מְלָאכָה, יוֹצֵא וְיָתֵן קְטָבָתָהּ, שֶׁהַבְּטָלָה מְבִיאָה לִידֵי שְׁעָמוּם (משנה כתובות ה, ה) שְׁעָמוּם – שִׁיגְעוֹן (רש"י כתובות נט, ב)

3. מהשקד אל ההיפוקמפוס

לְמָה לִי רַב זְבָחִים יֹאמֵר ה' שְׁבַעֲתֵי עֲלוֹת אֵילִים וְחֶלֶב מְרִיאִים וְדָם פְּרִים וְכִבְשִׁים וְעֲתוּדִים לֹא חִפְצָתִי (ישעיה א, יא)
העם היו רגילים בעת ההיא להביא קרבנות רבות ושמןות, וחשבו כי בזה ישיגו התכלית הנרצה. ואמר לאיזה תועלת תביאו רוב זבחיכם אלה, אחר שהמעשה הריקה מן הכונה היא גויה בלא רוח ונשמה, ומה בצע במעשה הקרבנות ... (מלבי"ם, שם)

4. היתרון הרפואי של כל קרבה רגשית

אמר רבי אחא בר חנינא כל המבקר חולה נוטל אחד מששים מצערו (מדרים לט, ב)

5. התעוררות רגשית וקורבן עולה

כל התרגשות דבר מדברי העולם פותחת ניצוץ בנפשו, אבל בין כך נתגלה הנפש מעט, לכן נשתדל ונוציאה יותר ונתרפק עליה בדברי אהבה ויראה ומחשבה טהורה לה, וכיוון שכך שגם התרגשות גופנית פותחת ומגלה מעט את נפשינו, כבר יש בידנו במה להתחיל ובמה לדפוק על פתחי לבבנו לקורא אותה מחוץ לשערי הברחל אשר אסורה שם, פתחי לי אחותי רעיתי, לכי עבדי את ה' עבודה טהורה התרגשי והתפעלי באמונה אהבה ויראה אליו ית'. (בני מחשבה טובה, האדמו"ר מפיאסצנה, עמ' 21)

6. להפוך תחושת האשמה לתנועת הנשמה

החרטה הטבעית הבושרת בלב מתכונתה של התשובה, באה מתוך צער הנשמה שהיא מצטערת מעמידתה על מצב אחד במעלתה, תחת שהיא הייתה צריכה בכל עת לעלות מעלה אחר מעלה... אבל הצער של עמידה על מקום אחד הוא נוקב ויורד עד למעמקי הנשמה, והרגשת נכאב גדולה היא מאוד, מפני שהנשמה שלא נפגמה בירידה חושיה הרוחניים הם בה חיים וערים, ותבערת הצער של העמידה על מקום אחד, שהוא הפך טבעה וכל מטרת היותה, היא היוקדת בה כיקוד אש, שיהפך לשלהבת אהבה רבה מלאתי ענג עליון, בהתגברת לשוב אל מוכן עלייתה ולהחזיק יפה בתכונת התעלותה בכל עת, "למען יזמרך ה' ולא ידום ה' אלוהי לעולם אודך". (אורות התשובה טו, ג)

7. התפילה והקורבן כבדידות חברתית (dolf zillman "mental control of angry aggression")

יש שעות שאדם חש שנכנס רוחו כולו בקרבו פנימה, מאוד הוא מרוכז אז בעצמיותו, העולם החיצוני איננו פועל עליו מאומה, הוא קשור בעומק ההתבודדות הפנימית... ויש לשער שהנקודה החיה העזיזה שבתוכו פועלת היא בלא יודעים על הסביבה יותר ממה שכל אגיטציה רעשנית יכולה לפעול ולעשות. (אורות הקודש ג, רסט, הראי"ה קוק)